

Список використаних джерел:

1. Кодекс законів про працю від 10.12.1971 № 322-VIII [Електронний ресурс] – Режим доступу // www.zakon.rada.gov.ua. – Ст. 23.
2. Наказ Міністерства праці України Міністерства юстиції України, Міністерства фінансів України від 28.06.1993 № 43 «Про затвердження Положення про умови роботи за сумісництвом працівників державних підприємств, установ і організацій» [Електронний ресурс] – Режим доступу // www.zakon.rada.gov.ua.
3. Кодекс законів про працю від 10.12.1971 № 322-VIII [Електронний ресурс] – Режим доступу // www.zakon.rada.gov.ua. – Ст. 105.
4. Наказ Міністерства праці України Міністерства юстиції України, Міністерства фінансів України від 28.06.1993 № 43 «Про затвердження Положення про умови роботи за сумісництвом працівників державних підприємств, установ і організацій» [Електронний ресурс] – Режим доступу // www.zakon.rada.gov.ua.
5. Постанова Кабінету Міністрів України «Про роботу за сумісництвом працівників державних підприємств, установ і організацій» від 03.04.1993 № 245.
6. Веренич Н.В. Поняття сумісництва і суміщення за трудовим законодавством України // Вісник Національного Університету внутрішніх справ. – 2001. – Вип. 14. – С. 251–254.
7. Веренич Н.В. Удосконалення нормативно-правового забезпечення сумісництва і суміщення трудових функцій // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності: Зб. наук. статей / Донецький інститут внутрішніх справ МВС України при Донецькому національному університеті. – Донецьк, 2002. – № 1. – С. 275–284.

Летка Д.А.

студентка,

Науковий керівник: Авескулов В.Д.

кандидат юридичних наук, асистент,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ПРОБЛЕМА ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ВИПУСКНИКІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ В УКРАЇНІ

Випускники вищих навчальних закладів – це студенти вищого навчального закладу, учні професійного навчально-виховного закладу, які закінчили повний курс відповідного навчання. Право на працю є одним з основних прав людини. Праця – це першооснова виникнення людського суспільства, головна умова його існування і прогресу. У наш час праця є неодмінною частиною існування людини та цивілізації в

цілому. Так, Загальна декларація прав людини у ст. 23 тлумачить, що кожна людина має право на працю, на вільний вибір роботи, на справедливі і сприятливі умови праці та на захист від безробіття.

Після того як Україна здобула незалежність кількість молодих людей, які здобувають вищу освіту збільшилася майже вдвічі. Більшість студентів бажають стати фінансово незалежними, тому намагаються швидше працевлаштуватися. Через відсутність достатнього практичного досвіду, правових та професійних знань, а часто і моральної невідповідності до конкуренції на ринку праці, реалізувати своє право на працю молодим громадянам сьогодні важко. Проблеми, пов'язані з розвитком ринкової економічної системи в Україні, вимагають активного формування ринку праці і забезпечення високого рівня зайнятості економічно активної частини населення.

Кабінетом Міністрів України 15 квітня 2015 року прийнято постанову № 216 «Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 22 серпня 1996 р. № 992», якою скасовано норму щодо обов'язковості відпрацювання випускниками вищих навчальних закладів та відшкодування ними вартості навчання (крім осіб, що навчаються за спеціальностями медичного профілю). Зазначену постанову прийнято на реалізацію основних положень Закону України «Про вищу освіту».

Таким чином, відмінено будь-яку примусовість у працевлаштуванні і відтепер випускник має вільно обирати місце майбутньої роботи на підприємстві, в організації чи установі будь-якої форми власності. Скасовано також обов'язкове підписання тристоронніх угод, видачу випускникові направлень на роботу та довідок про самостійне працевлаштування.

Рівень безробіття серед випускників майже вдвічі вищий, ніж серед працездатного населення загалом. Головною причиною є недостатня пропозиція для випускників ВНЗ, робочих місць, пристойної заробітної плати. На ринку праці випускники мають низький попит через невеликий стаж роботи або відсутність його. Випускники, які щойно закінчили вищий навчальний заклад досить часто працюють не за фахом або зовсім не можуть знайти підходящу роботу і тому, прагнуть виїхати за кордон, але міграційні процеси мають негативні наслідки, одним з найбільш негативних є втрата висококваліфікованої робочої сили, передусім наукових кадрів.

Можна взяти до прикладу одну з провідних країн світу – США. Корпорація «Локхід» має представництва в 12 провідних університетах США, з яких набирає більше 60% своїх майбутніх співробітників. Тобто, відбувається взаємодія між державою, підприємствами, організаціями і випускниками ВНЗ.

У Німеччині держава застосовує державні механізми щодо збереження робочих місць шляхом надання пільг підприємствам, які

утримуються від масових звільнень випускників, які недавно закінчили вищий навчальний заклад. Можна зробити підсумок, що в деяких європейських країнах державне регулювання щодо працевлаштування випускників ВНЗ покликане сприяти випускникам у встановленні перспектив їх подальшого розвитку, зокрема, в забезпеченні зайнятості та залучення випускників до суспільних процесів у державі.

Навчання молоді, її розвиток, працевлаштування повинно бути основним завданням державної політики, оскільки саме від молодого покоління залежить майбутнє держави та її соціально-економічний розвиток. За цих умов, держава має негайно втрутитися в цю проблему, яка нависла в Україні і розв'язати її потрібно чим скоріше, адже вона загострюється з кожним днем.

Основними заходами, якими повинні проводитися державою задля зменшення безробіття випускників вищих навчальних закладів має бути: розробка проектів щодо фінансування заходів зайнятості випускників; проведення різних моніторингів, досліджень з метою визначення попиту на ту чи іншу професію; включення обов'язкового стажування випускників на підприємствах, організаціях, в установах для здобуття досвіду в даній роботі, адже роботодавці не хочуть брати на роботу початківців, мотивуючи відсутністю досвіду роботи; проведення інформативних й навчальних семінарів, тренінгів щодо можливості працевлаштування, активізації власних зусиль у вирішенні проблем зайнятості; запровадити координацію міжнародної діяльності, а саме обміну випускників з метою стажування з іншими країнами світу.

Таким чином, в Україні розв'язати проблеми працевлаштування випускників вищих навчальних закладів можна тільки шляхом цілеспрямованих систематизованих і скоординованих дій. І для того, щоб говорити про майбутнє нашої держави, а саме випускників, потрібно підтримати їх сьогодні і допомогти у реалізації цього життєво необхідного права людини. При цьому держава повинна піклуватись розвитком соціальної стабільності і захищеності випускників.

Список використаних джерел:

1. Загальна декларація прав людини // Міжнародні договори України. – К., 1992.
2. Постанова Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 22 серпня 1996 р. № 992» від 15.04.2015 року № 216.
3. Закон України «Про вищу освіту» // Законодавчі акти України з питань освіти: За станом на 1 квітня 2014 року / Верховна Рада України; Комітет з питань науки і освіти / І. Р. Юхновський (ред.-упоряд.). Офіційне видання. – К.: Парламентське вид-во, 2014. – С. 168-221.

4. Кодекс законів про працю України, затверджений Законом від 10 грудня 1971 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1971. – Додаток до № 50. – Ст. 89.

5. Конституція України. Прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996 року // Голос України. – 1996. – 13 липня.

Питель В.А.

студентка,

Науковий керівник: Зіноватна І.В.

кандидат юридичних наук, асистент,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ СТУДЕНТІВ ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ВНЗ

Праця – це один із пріоритетних потреб для самореалізації молоді, а тому не втрачає актуальності дослідження питання працевлаштування випускників вищих навчальних закладів. Молодь є чи не найбільшим стратегічним ресурсом держави і саме молоді фахівці мають бути головним елементом під час проведення ротації працівників. Але поруч з тим існують певні перешкоди на шляху пошуку робочого місця: відсутність практичного досвіду та трудових навичок, завищені вимоги до передбачуваної роботи та самооцінка тощо. Тому ця категорія громадян потребує додаткової державної допомоги у працевлаштуванні.

Аналізуючи Закон України «Про вищу освіту» від 17 січня 2002 року слід зазначити, що ст. 56 закріплювала норму, відповідно до якої випускники ВНЗ були вільними у виборі місця роботи, але це не стосувалось тих студентів, що навчались за державним замовленням. Останні після присвоєння кваліфікації фахівця з вищою освітою певного освітньо-кваліфікаційного рівня, працевлаштовувались на підставі направлення на роботу відповідно до угоди, укладеної між замовником, керівником вищого навчального закладу та випускником [1]. Також у Постанові Кабінету України № 992 від 22 серпня 1996 р. (у редакції від 21.08.2013 року) «Про Порядок працевлаштування випускників вищих навчальних закладів, підготовка яких здійснювалась за державним замовленням», було передбачено обов'язок випускників, які навчались за державним чи іншим видом замовлення відпрацювати не менше 3 років. У зазначеному нормативно-правовому акті закріплювалось коло осіб, відповідно до яких ця Постанова поширювалась, а саме: особи, які вступили до ВНЗ у 1996/97 навчальному році, крім осіб, що навчались за спеціальностями педагогічного, медичного, юридичного, економічного і сільськогосподарського профілю, на яких дія зазначеного Порядку